

הטבעת המופלאה

מתוך "סיפורי פנג'אב (הודו)
מאת פ.א. סטיל 1917

חי פעם מלך שהיו לו שני בנים וכשהוא נפטר
השאיר להם את כל אוצרותיו. אלא שהאח
הצעיר התחיל לבזבז את האוצרות ביד כה קלה
שהבכור אמר לו "הבה נחלק את הרכוש ואז
תוכל לעשות בו כרצונך."
וכך היה. הם התחלקו במה שהיה להם והצעיר
המשיך לבזבז את כל אוצרותיו עד שלא נשאר
לו אלא ארבע לירות זהב. עם אלה הוא יצא
לדרך לחפש את מזלו.
בדרך פגש אדם עם חתול.
"כמה תרצה עבור החתול הזה?" שאל הנסיך
הפזרן.
"לא פחות מלירה זהב אחת" ענה האיש.
"זה זול" קרא הנסיך וקנה את החתול בלירה
אחת.
הוא המשיך בדרכו ואז פגש אדם עם כלב. הוא
שאל כמו קודם:
"כמה תרצה עבור הכלב הזה?" וכשהאיש ביקש

גם הוא לירה זהב אחת הנסיך ראה זאת
כעסקה טובה וקנה גם את הכלב בלירה.
בהמשך הדרך פגש הנסיך איש עם תוכי, וגם
את התוכי הוא קנה בלירה זהב אחת, בחושבו
שזו הזדמנות טובה.
עכשיו נשארה לו רק לירה זהב אחת וכשפגש
ביוגי שנשא נחש קרא מיד "הו יוגי, כמה תרצה
עבור הנחש?"
"לא פחות מלירה זהב" ענה היוגי.
"זה לא הרבה" אמר הנסיך וקנה את הנחש
בלירה זהב האחרונה שלו.
והנה הוא הלך עם חתול, עם כלב, עם תוכי ועם
נחש אך בלי פרוטה בכיסו. אך כדי להתקיים
ולהאכיל את החיות שלו מצא עבודה. אלא
שהייתה זו עבודה קשה והוא, הנסיך, לא היה
רגיל לעבוד. כשהנחש ראה כמה סובל הבעל
שלו ריחם על הבחור ואמר לו:
"אדוני, אם לא תפחד לבוא לביתו של אבא שלי,
אולי הוא ייתן לך דבר מה על כך שהצלת אותי
מידי היוגי האכזר."
הנסיך הפזרן לא פחד מדבר והם יצאו לדרך

ולך." הנסיך ענד את הטבעת ויצא מהבית עם משרתו הנחש אך אז אמר בצער "זו הייתה טעות. רק הרגזתי את אביך כשביקשתי את הטבעת. אין בה כל תועלת. עדיף היה לבקש שק זהב." "לא כך, אדון נסיך" אמר הנחש "זו טבעת פלאים! אתה צריך רק לפנות על הארץ מקום מרובע כמו לתפילה, להניח את הטבעת באמצע ולהתיז עליה קצת חובצה ואז כל משאלתך תתמלא מיד." הנסיך שמח מאוד כששמע זאת וכשבהמשך הדרך התחיל להיות רעב החליט לבחון את הטבעת. הוא פינה מקום על הארץ כמו לתפילה, שם את הטבעת באמצע, התיז עליה חובצה וקרא: "הו טבעת, תכיני לי קצת אוכל טעים." ומיד במקום הופיעו מטעמים הטובים ביותר והוא אכל מהם ונתן לאכול למשרתים שלו, החתול, הכלב, התוכי והנחש. אחרי שאכלו ולא היו רעבים יותר התחילו ללכת לעיר שראו מרחוק. כשהנסיך נכנס לשערי העיר שמע כרוז שהודיע ברבים כי מלך העיר רוצה שיבנו לו ארמון מזהב

ביחד, אך כשהגיעו לביתו הנחש אמר לנסיך להמתין בחוץ, כדי שיוכל להכין את אבא-נחש לקראת האורח. אבא-נחש שמע את בנו, שמח מאוד לקראת הנסיך ואמר כי הוא מוכן לתת למציל של בנו כל דבר שרק ירצה. כשהנחש חזר אל הנסיך כדי להכניס אותו הביתה אמר לו "אבא ייתן לך כל שרק תבקש, אך אתה בקש ממנו למזכרת רק את הטבעת הקטנה שהוא עונד." זה הפתיע מאוד את הנסיך כי חשב מה תועיל טבעת לאדם שאין לו דבר כדי להתקיים. ובכל זאת שמע בעצתו של הנחש, המשרת שלו וכשאבא-נחש שאל מה רצונו לקבל במתנה ענה "תודה, אין לי צורך בדבר." ואז אבא-נחש שאל שנית והנסיך ענה שנית שאינו רוצה בדבר ויש לו כל מה שלבו רוצה. ובסוף, כשאבא-נחש שאל שלישית ענה הנסיך "אם אתה רוצה לתת לי דבר מה, תן לי את הטבעת שלך למזכרת." אבא-נחש החמיר פנים וענה "לולא הבטחתי שאתן לך מה שרק תבקש הייתי הופך אתך מיד לעפר, כי ביקשת את האוצר הגדול ביותר שלי. אך כפי שהבטחתי כך גם יהיה. קח את הטבעת

עם מדרגות זהב באמצע הים. ומי שיצליח לבנות ארמון כזה תוך לילה אחד יוכל לקבל את בתו של המלך לאישה ומחצית המלכות כתוספת. אבל מי שייקח את המשימה על עצמו ולא יצליח, ידון למוות מידי.

הנסיך ששמע זאת, ניגש מיד לחצר המלך והודיע שהוא מוכן לבצע הכל לפי התנאים. המלך הופתע מאוד מכך וסיפר לו שכבר נסיכים רבים ניסו לבצע זאת. הוא הראה לו גם מחרוזת הראשים הכרותים שלהם, בתקווה שהדבר ירתיע אותו. אך הנסיך ענה רק שהוא לא מפחד ושהוא בטוח בהצלחתו.

אז המלך ציווה לו לבנות את הארמון והעמיד לידו שומרים, כדי למנוע מהמתרברב הצעיר לברוח. בערב הנסיך נשכב בשקט לישון, בזמן שהשומרים התלחשו ביניהם והתפלאו מהמתרברב שמוכן לאבד את חייו בקלות כזו. אך ברגע שהשמש רק התחילה לעלות הנסיך קם, הכין מקום תפילה, שם את הטבעת באמצע, התיז עליה קצת חובצה וקרא "הו טבעת, אני רוצה שתבני בים ארמון זהב עם מדרגות זהב!" ומיד בתוך הים נעמד ארמון זורח בשמש.

השומרים שראו זאת רצו מיד לספר למלך, שלא רצה תחילה להאמין לעיניו ואחר כך קרא לכל אנשי החצר להביט על הפלא. וכפי שהבטיח כך גם קיים והודיע לנסיך שהוא נותן לו את בתו לאישה וגם מחצית המלכות שלו.

"אינני רוצה את בתך ולא את המלכות שלך" אמר הנסיך "אבל אקח לי את הארמון שבים כפרס." והוא יצא לחיות בארמון שבאמצע הים. אלא שאת בת המלך שלחו אליו בכל זאת והוא התחתן אתה כי הייתה באמת יפה מאוד.

הנסיך הפזרן חי עכשיו בנחת ומדי פעם היה יוצא לצייד. את הכלב הוא לוקח אתו, אך את התוכי ואת החתול היה משאיר בארמון כדי שישעשו את אשתו הנסיכה.

אך יום אחד כשחזר הביתה ראה שהנסיכה עצובה מאוד וכשחקר אותה לסיבת הדאגתה אמרה "הו יקירי, הייתי רוצה להפוך לזהובה בכוח טבעת הפלא שבה בנית את הארמון שלנו."

כדי לגרום לה נחת הנסיך מיד פינה מקום מתאים על הארץ, שם בו את הטבעת, התיז קצת חובצה וקרא "טבעת פלא, הפכי את אשתי לזהב!" ומיד נסיכה הפכה לנסיכת זהב.

אך יום אחד, כאשר היא חופפה את שערות הזהב שלה שתי שערות זהב ארוכות נשארו על המסרק. היא הצטערה מאוד שאין אנשים עניים בקרבתה שהיא יכלה לתת להם אותן. אבל כדי שלא לאבד אותן לגמרי עשתה כוס מעלה גדול, שמה את השערות פנימה והניחה אותן על גלי הים.

הכוס עם השערות שטה בים עד שהגיע לחוף של ממלכה אחרת, שם מצא אותה דייג עני. האיש התפלא משערות זהב היקרות והביא אותן למלך הארץ שלו כדי לקבל תגמול. המלך בתורו הראה את השערות לבן שלו. הנסיך התרשם כל כך מהיופי של השערות שכדי להראות את יגונו נשכב על מיטה מלוכלכת ישנה ונשבע שלא יקום ממנה עד שלא ישיג ולא יישא לאישה את בעלת השערות האלה.

, מצבו של הנסיך הדאיג מאוד את המלך. הוא התייעץ עם אנשי החצר, שרים ויועצים אחרים כיצד למצוא את בעלת שערות הזהב והגיע למסקנה שרק אישה חכמה יכולה לעזור בדבר. לכן שלח אנשים למצוא את האישה החכמה ביותר בכל המלכות. כאשר האישה המתאימה הגיעה לפני המלך ושמעה על שערות הזהב,

הבטיחה למצוא את בעלת השערות. המלך מצדו הבטיח לה כל שרק תרצה עבור ביצוע המשימה.

והאישה החכמה דרשה שיבנו לה סירת זהב ובה עריסת משי תלויה בחבלי משי. ארבעה חותרים השיטו את הסירה והיא לימדה אותם לחתור כל עוד האצבע של ידה הימנית מופנית כלפי מטה ולהפסיק חתירה מיד כשהיא מרימה את האצבע שלה. בסירה זו היא הפליגה לכוון שממנו הגיעה הכוס עם שערות. אחרי הפלגה ארוכה הם הגיעו לארמון הזהב שבאמצע הים והאישה החכמה ניחשה מיד שהארמון הזה שייך לבעלת שתי שערות הזהב. לכן היא מיד הרימה את האצבע שלה וכשהסירה נעמדה היא עלתה לחוף ונכנסה לארמון.

שם היא ראתה את נסיכת הזהב יושבת על כס זהב, ניגשה אליה ואמרה "אחייניתי היקרה, האם אינך זוכרת אותי? אני הדודה שלך." הנסיכה נרתעה תחילה כי מעולם לא שמעה על דודה כזו. אך האישה החכמה הסבירה לה שהיא עזבה את ביתה לפני שנים והמשיכה בסיפור כה משכנע שהנסיכה, שהרגישה בודדה בהעדרו של בעלה, הנסיך הצייד, האמינה לה

והזמינה אותה לשהות ימים אחדים בארמון.
כשהאישה החכמה שוחחה עם הנסיכה היא
שאלה אותה האם לא משעמם לה לחיות לבדה
בארמון שבאמצע הים ואיך היא ובעלה
מסתדרים בלי משרתים ומתי יוצא ובא הנסיך.
ואז הנסיכה סיפרה לאישה החכמה על טבעת
הפלא שהנסיך עונד ואיך הטבעת הזו ממלא את
כל הצרכים והדרישות שלהם.
כשהדודה המתחזה שמעה זאת נעשתה חמורה
מאוד והתחילה להסביר לנסיכה איזו צרה
עלולה להיות לה אם הנסיך יאבד את הטבעת
או אם יקרה לו דבר מה בזמן הצייד. היא
תיארה מצבים כה חמורים שהנסיכה נבהלה
מאוד וכשהנסיך חזר אמרה לו "בעלי היקר,
הייתי רוצה שתתן לי את הטבעת לשמירה
כשאתה יוצא לצייד. כי אם יקרה לך דבר מה
יהיה אתי כאן, בודדה, בארמון המוקף בים מכל
צד."
ואכן למחרת, כאשר הנסיך יצא שוב מהארמון,
הוא השאיר את הטבעת לשמירה אצל אשתו.
כשהאישה החכמה הנבזית רק הבינה שהנסיכה
מחזיקה את טבעת הפלא, היא הזמינה אותה
לבקר בסירת הזהב שלה שעמדה מול החוף

ולהתנדנד בעריסת המשי שעל סיפונה.
וכשהנסיכה ירדה כבר בעריסת המשי האישה
החכמה הורידה את האצבע שלה והחותרים
התחילו מיד לחתור בכל כוחם.
אמנם הנסיכה התחננה שיתנו לה לחזור
לארמון, אך האישה החכמה רק צחקה
ובתשובה נתנה לה רק דחיפות, קללות
וסתירות. בסוף הם הגיעו לבירת המלכות ושם
שמחו כולם כשנודע כי נמצאה כלת זהב בשביל
בן המלך חולה האהבה. בכל זאת, למרות כל
האיומים ושכנועים, הנסיכה סירבה אפילו
להסתכל על בן המלך, אך הסכימה שאם תוך
שישה חודשים בעלה לא יגיע כדי לקחת אותה
חזרה, היא תשקול לשאת את הנסיך.
לזה הנסיך הסכים כי חצי שנה לא נראה לו
משך זמן רב וחופץ מזה תכנן להרוג את בעלה
של נסיכת זהב אם כזה יגיע לקחת אותה.
בינתיים הנסיך הפזרן חזר מהצייד לארמונו
שבים וכהרגלו קרא לאשתו ממדרגות הזהב,
אך לא קיבל כל תשובה. וכשנכנס לארמון לא
מצא בו איש מלבד התוכי שבא לקראתו וסיפר
"הו אדוני, הגיעה לכאן דודה של הנסיכה והיא
לקחה אותה לשייט בסירת הזהב שלה."

נבצע."

באותו ערב הנסיכה אכלה אורז ובהתאם למוסכם פיזרה גרעינים אחדים מול חור העכברוש. אחר כך נשכבה לישון כשהאישה החכמה ישנה ונוחרת לידה. כשכל היה כבר שקט, מהחור יצאו עכברושים לאכול את האורז המפוזר שם. ואז החתול קפץ ותפס את העכברוש עם הזנב הארוך ביותר, הביא אותו למיטה בה שכבה ונחרה האישה החכמה ותקע את זנב העכברוש לאפה. האישה החכמה התעוררה עם עיטוש קולני גדול והטבעת עפה מפיה ונפלה לרצפה. לפני שהאישה הספיקה למצוא אותה התוכי תפס את הטבעת ועף אתה מיד אל הנסיך שבארמון באמצע הים. לנסיך לא נשאר אלא לשים את הטבעת במרכז מקום התפילה ולקרוא "הו טבעת, תביא את אשתי האהובה הנה!" ומיד היא הייתה בזרועותיו, יפה כתמיד, מאושרת כשראתה את בעלה ואת הארמון הזהוב.

הנסיך המסכן נפל לארץ ובכה מרות. בסוף, אחרי שהתעשת, ביקש מהתוכי לסייר ולמצוא עקבות של אשתו הזהובה.

התוכי יצא לדרך בחברת החתול הנאמן של הנסיך. זה עף באוויר וזה שחה בים ואחרי ימים של מסע ראו את זהר זהב של שערות הנסיכה, שישבה על מרפסת מול הים ובכתה. התוכי ירד אליה ועודד אותה, אמר שהוא בא לעזור לה וביקש את טבעת הפלא. ואז הנסיכה התחילה לבכות עוד יותר חזק כי ידעה שאת הטבעת מחזיקה האישה החכמה ושלא ניתן יהיה לקחת אותה ממנה כי היא שומרת אותה בפיה ביום ובלילה.

התוכי התייעץ עם החתול שחיכה לו בחוף והחתול אמר שאין דבר פשוט מלהוציא את הטבעת מהאישה החכמה. "הנסיכה צריכה רק לבקש מהאישה החכמה קצת אורז לארוחת ערב" הסביר "ולא לאכול את המנה כולה אלא לפזר את השארית לפני חור של עכברושים. את השאר המבצע אנחנו